

Foranstaltning, at der for nogle Aar siden var bleven anbragt en Kakkellovn i Kirkerummet og lagt tykke Sivmaatter paa Gulvet inde i Stolestaderne.

Men det var inde i Skibberup By, at Menighedens oprørske Hoveder fortrinsvis havde samlet sig, ligesom det var der, at den berygtede Væver Hansen havde sit Standkvarter. Intet Under derfor, at Synet af disse tomme Stolerader hver Søndag hensatte Provst Tønnen i helligt Raseri. Han kunde under Prækenen tale sig op i en flammende Lidenskab og hugge sin Haand i Pulten med en saadan Kraft, at selve Sct. Peder, der sammen med de andre Apostle fandtes udskaaren i Træ paa Prækestolens Sider, en Gang bogstaveligt tabte baade Næse og Mund af Forskrækkelse.

Efterat Kapellan Hansted var kommen til Sognet, var der imidlertid igen indtraadt en Forandring i disse Forhold, og en Søndag i Slutningen af Marts — paa Aarets første Foraarsdag — lød Salmesangen fra Kirken atter mangestemmigt ud over Fjorden og blandede sig her med Skriget af Maagerne, der kredsede udenfor Kysten.

Ude paa Vejen foran Kirkegaardsmuren holdt en lang Række Køretøjer og ventede paa, at Gudstjenesten skulde være forbi. Nogle af Kuskene sad oppe i Agestolene og halvsov med Hovedet i Hænderne. Andre laa nede i Vejgrøften og fordrev Tiden med at røge Tobak og passiare. Forrest i Vognrækken, lige foran Kirkegaardsporten, holdt Provstens Kalesche med en højt svævende Buk, paa hvilken en gammel, fruentimmeragtig Kusk troned i en stor, blaa Slagkavaj.

Blandt de ventende Bønderkarle var det Skik at drive Løjer med Provstens Kusk — „Maren“, som han gerne kaldtes efter sin afdøde Kone, hvem man til Gengæld (og ikke uden Grund) havde tildelt hans eget Døbenavn Rasmus. Ogsaa idag stod en fire-fem muntre Fyre omkring ham med Hænderne i Lommerne og lo.

„Hør, Maren!“ sagde en af dem. „Hvad bliver